

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Journalen NB16 : 1850

Citation: Kierkegaard, Søren: "Journalen NB16 : 1850", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 23*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Anne Mette Hansen; Johnny Kondrup, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2006 . Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-nb16-txt-shoot-n21.pdf> (tilgået 23. juli 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 23

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.
[Læs CC0-erklæringen](#)

NB16:21

#

»Den Enkelte« - »Slægt«

Der er noget Rigtigt i den Bemærkning af Göschel: at Slægtsbegrebet Msk. er virkelig selvstændig Personlighed før og uafhængig af dens timelige Realisation eller Udfoldelse i personlige Individuer. (citeret af Julius Müller i anden Deel af *Læren om Synden* p. 467.)

Det er hvad jeg oftere har udviklet, at Msk-Slægten's Charakteristiske i Forhold til en Dyre-Slægt, er, at den Enkelte er højere end Slægten. Medens det Overgribende det i Forhold til Dyre-Exemplarer er Slægten: saa er her den Enkelte ∴ hver Enkelt, naar han i Sandhed er den Enkelte, det Overgribende. Slægten er et lavere Sammenbindende.

Dette har man reent glemt i vor Tid, hvor man ogsaa reent har glemt, at Msket er i Slægtskab med Gud. Men Gud kan ikke være i Slægtskab med en Dyre-Slægt, Gud er Aand, og det vilde være bestialsk at han var i Slægtskab med »Slægt«. Han kan kun være i Slægtskab med »den Enkelte«, og kun »den Enkelte« kan være i Slægtskab med Gud.

»Exemplar« er mindre end »Slægt«; den Enkelte er mere end Slægt, thi han er hele Slægten og tillige Individuationen. I det evige Liv vil derfor ogsaa »Slægt« høre op.

Dette vil være af stor Vigtighed med H: t: hele Læren om Arvesynden.

Hedensk jubler Msket ved at være i Slægten (det er Dyre-Bestemmelsen); det er den største Ulykke og dybeste Smerte at være udenfor »Slægt«. Dette reproducerer sig ogsaa i Ungdoms Livet, hvor Msket endnu ikke er blevet Aand - hvad de Fleste da aldrig blive, medens det dog er Maalestokken, hvorefter Evigheden vil dømme dem.

Christeligt sukker Msket under »Slægt«. Han er ved Synthesen tvungen ind med i Slægt, maa overtage hele den saaledes opgivne Concretion som sin Opgave, participere i Slægten's Skyld som Medskyldig, forøger ved sin Skyld Slægten's Skyld - men han længes efter at være i Gud.

At tænke sig »Slægt« som Mellembestemmelse i det evige Liv, som Mellembestemmelse for det at være i Gud: er Bestialitet.

Her blot en psykologisk Bemærkning. Tag en Forelsket, hvis Elskede dør. Lad saa Xstd. byde ham sin Udødelighed: hvis han er lidt opmærksom, saa maa der være Mangen, som vilde sige: den Udødelighed kan jeg ikke være tjent med, den er meget for aandelig.

Og saaledes er for hele Mængden af Msker Xstds evige Liv meget for aandelig. Et evigt Liv, hvor der ingen Generalforsamlinger er, ingen Renden i Flok, ingen dyrisk Uddunstning, o: s: v: det vil jo være værre end Døden.